

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Futaki Gézáne ügyvéd (5600 Békéscsaba, Deák Ferenc utca 1.) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek - dr. Pintér Gábor jogtanácsos (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) által képviselt Pest Megyei Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Pest Megyei Bíróság 2010. március 8. napján kelt 6.P.28.934/2008/21. szám alatti ítélete ellen az alperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbi pontosításokkal helybenhagyja:

az alperes a marasztalási összeg után évi 11 %-os kamatot 2004. december 31. napjáig köteles megfizetni, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamat megfizetésére pedig 2005. január 1-től a kifizetés napjáig köteles.

Az alperes **K. G.** volt IV. rendű alperessel egyetemleges marasztalását mellőzi, és ehelyett megállapítja, hogy az alperes az elsőfokú ítéletben foglalt marasztalási összeg megfizetésére a Pest Megyei Bíróság 6.P.21.431/1998/14. sorszámú részítéletében kötelezett **K. G.** volt IV. rendű alperessel egyetemlegesen köteles.

A feljegyzett kereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes előadta, hogy 1996. november 22-én 6.900.000 forint vételáron megvásárolta K. G.-tól a ... forgalmi rendszámú fekete színű Porsche 911 típusú személygépkocsit. Amikor 1996. november 26-án a nevére akarta íratni, a rendőrség - arra hivatkozással, hogy a gépkocsi lopott volt - lefoglalta tőle, majd egy osztrák személynek adta ki. Az autót 1995. május 24-én Tatán lopták el, majd megváltoztatták az alvázszámát, motorszámát és a ... forgalmi rendszámmal hamis okiratok alapján helyezték forgalomba.

A forgalomba helyezés tekintetében érintett I. rendű alperessel, a lefoglalás során eljáró Megyei Rendőr-főkapitányság és Megyei Főügyészség II., III. rendű alperesekkel, továbbá K. G. IV. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetében 6.900.000 forint és 1996. november 28. napjától járó kamata megfizetését kérte. A per során a II. és III. rendű alperesek vonatkozásában a keresetétől elállt. A IV. rendű alperes elleni keresetet arra alapította, hogy a vele kötött adásvételi szerződés érvénytelen, mert az eladó nem volt a gépjármű tulajdonosa. Másodlagosan az I. rendű alperes marasztalását kérte abban az esetben, ha a IV. rendű alperessel szembeni végrehajtás nem vezetne eredményre. A felelősségét azért találta megállapíthatónak, mert a hamis alvázszámmal és motorszámmal ellátott, hamis okmányokkal bemutatott gépkocsi magyarországi forgalomba helyezését jogellenesen engedélyezte és a gépkocsit forgalmi rendszámmal ellátta.

Az elsőfokú bíróság a 6.P.21.431/1998/14. sorszámú részítéletével kötelezte a IV. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6.900.000 forintot és ezen összeg után 1996. november 28. napjától a kifizetés napjáig járó évi 20 % kamatot, valamint 350.000 forint perköltséget, az államnak pedig 414.000 forint le nem rótt kereseti illetéket. A IV. rendű alperes ügygondnokának díját 25.000 forintban állapította meg és rendelkezett annak a felperes által letétbe helyezett összegből történő kiutalásáról. Ezt követően az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset vonatkozásában a per tárgyalását felfüggesztette (6.P.21.431/1998/14. számú végzés) a részítélet jogerőre emelkedéséig és a felperes által kezdeményezendő végrehajtási eljárási érdemi befejezéséig. Előkérdésnek tartotta, hogy a követelés a IV. rendű alperestől behajtható-e, mert amennyiben igen, úgy a felperes az I. rendű alperessel szemben igényt nem érvényesíthet.

Az elsőfokú bíróság részítéletét a Legfelsőbb Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2001. április 19-én kelt Pf.V.25.622/1999/5. sorszámú részítélettel helybenhagyta. A IV. rendű alperest kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 100.000 forint másodfokú eljárási költséget, az államnak pedig külön felhívásra 414.000 forint másodfokú eljárási illetéket. A IV. rendű alperes ügygondnokának díját 5.000 forintban állapította meg és előlegezésére a felperest kötelezte. A jogerős részítélet indokolása szerint a felperes a gépjárműre nem szerzett tulajdonjogot, mert a IV. rendű alperes sem volt annak tulajdonosa. Ez a tény önmagában a szerződés érvényességét nem érintette, viszont megnyílt a felperes jogszavatossági igénye, a

Ptk. 369. § (1) bekezdése alapján a szerződéstől elállhatott. A felperes keresetlevelét a szerződéstől való elállásnak (Ptk. 320. § (1) bekezdése) kellett tekinteni. A szerződés felbontása folytán a IV. rendű alperes a Ptk. 319. § (3) bekezdése alapján köteles a vételár visszafizetésére.

A felperes a végleges keresetében az alperest (korábbi I. rendű alperes) a IV. rendű alperessel egyetemlegesen kérte kötelezni 6.900.000 forint és 1996. november 28-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére.

Álláspontja szerint az I. rendű alperes alá rendelt rendőrkapitányság által kiállított valótlan tartalmú közokirat (forgalmi engedély) tette lehetővé, hogy a hamis alvázszámmal, motorszámmal ellátott gépkocsit megvásárolja. A valótlan tartalmú közokirat kiállításával a rendőrkapitányság jogellenes és vétkes magatartást tanúsított, mellyel kárt okozott. A gépjármű már akkor körözés alatt állt (országos körözését .../2005.Bü. szám alatt 1995. május 24-én rendelte el a T. Rendőrkapitányság), amikor a M. Rendőrkapitányság alkalmazottai hamis okiratok alapján forgalomba helyezték. A rendőrkapitányság alkalmazottainak túl azon, hogy olyan szakértelemmel kellett volna rendelkezniük, mely alkalmassá teszi őket a hamis okiratok felismerésére, élniük kellett volna a nyilvántartási adatok kezeléséből adódó lehetőségekkel. Amennyiben szakszerűen végzik a munkájukat, megakadályozhatták volna a forgalomba helyezést, megtagadhatták volna a hamis forgalmi engedély kiállítását. Annak, hogy ezt nem tették, két oka lehetett: vagy a munkáltató nem írta elő számukra a szakma alapvető szabályainak alkalmazását vagy az alkalmazottak bűncselekményt követtek el. Mindkét esetben a munkáltató okozta a kárt és a Ptk. 349. §-a alapján köteles azt megtéríteni. Kiemelte, hogy a Városi Bíróság előtt 6.B.130/1999. szám alatt folyamatban volt büntetőeljárás során 38 gépjármű első forgalomba helyezését rótták a vádlottak terhére és e gépjárművek mindegyikét a M. Rendőrkapitányságon helyezték forgalomba. Az ország egész területéről M.-be mentek a vádlottak forgalomba helyezést intézni, ami alátámasztja a rendőrségi alkalmazottak érintettségét.

A felperes szerint nem igényel különösebb bizonyítást, hogy az alperesi alkalmazottak nem úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, hiszen volt rá példa, hogy olyan személy, aki hamis okiratokkal próbált gépjárművet forgalomba helyezni, az iratai hátrahagyásával eltűnt, amikor a rendőrségi alkalmazott a minimális ellenőrzési feladatát el akarta végezni és meg akarta szemlélni a gépjárművet. Nem mentesíti az alperest az a tény, hogy hamis okiratokkal abban az időszakban más rendőrkapitányságon is helyeztek forgalomba gépjárműveket. Fel kellett volna figyelnie arra, miért éppen M.-en kívánják tömegével forgalomba helyeztetni a gépjárműveket. Ha a b-i Rendőrkapitányság fel tudta ismerni, hogy körözik a gépkocsit, ezt a M. Rendőrkapitányság is megtehetette volna. Amennyiben a rendőrkapitányság a kötelezettségének eleget tesz és ellenőrzi az iratokat, kiderülhetett volna a bűncselekmény, és megakadályozhatta volna az átírást. A rendőrkapitányság maga válogatta ki a munkavállalóit, megfelelő utasításokkal látta el őket. A munkavállalók feladata a jogszabályok betartása volt, ehelyett olyan cselekményhez nyújtottak segítséget, mellyel mások számára kárt okoztak. A kár összegét a részítelet rögzíti, melynél fogva az összecszerűségben a bíróság gyakorlatilag jogerősen döntött, további bizonyításra ezért nincs szükség.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a munkavállalóival szemben bűnösséget megállapító ítélet nem született, a felperes által megjelölt alkalmazottak ellen nem volt és jelenleg sincs folyamatban büntetőeljárás. A tényállást illetően hivatkozott a Városi Bíróság 6.B.130/1999/478. számú ítéletében foglaltakra. Hangsúlyozta, hogy már a forgalomba helyezés iránti kérelem előtt megváltoztatták az elkövetők a körözésben szereplő motorszámot és alvázszámot. A forgalomba helyezéshez felhasznált okiratokon a hamis alvázszám és a motorszám szerepelt. Az alkalmazottai a jogszabályok által előírt ellenőrzést minden egyes átírásnál elvégezték. A forgalmi engedélyt a benyújtott okiratok és esetlegesen az autó megsejtelése alapján kellett kiállítaniuk, eredetvizsgálat 2000. évig nem volt. A perbeli gépjárművel kapcsolatban nem merült fel gyanús körülmény, amely a szokásos eljárástól eltérő eljárási rendet kívánt volna meg. Akkoriban B2.-n is tömegével írtak át hamis okiratok alapján gépjárműveket. A jogi álláspontja szerint a polgári jogi kártérítési felelősség szabályai alapján - melyek irányadók az államigazgatási jogkörben okozott kárért fennálló felelősség vizsgálatánál is - mentesül a felelősség alól az, aki bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Állította, hogy az alkalmazottai a konkrét tényállás során úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, így magatartásuk nem volt felróható. Utalt arra is, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogértelmezésben és a jogalkalmazásban történt tévedések vagy hibák általában a felróhatóság körén kívül esnek, kivételt csak az egyértelmű és súlyos, feltűnően kirívó és nyilvánvaló tévedések, hibák képeznek. Álláspontja szerint ilyen az ő terhére nem állapítható meg. A kereset összecszerűségét amiatt vitatta, hogy a gépjármű forgalomba helyezéskori értéke csak 4.500.000 forint volt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 6.900.000 forintot és ennek 1996. november 28-tól 2001. december 31-ig terjedő időre lejárt évi 20 %-os, 2002. január 1-től 2002. december 31-ig terjedő időre lejárt évi 11 %-os, 2003. január 1-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. Az alperest egyetemlegesen marasztalta K. G. volt IV. rendű alperessel, akit a 6.P.21.431/1998/14. sorszámú részítéletében kötelezett a fenti összeg megfizetésére. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 345.000 forint perköltséget. Egyebekben akként rendelkezett, hogy a felperes személyes költségmenetessége folytán le nem rótt 414.000 forintot az állam viseli.

Az ítélet indokolásában megállapította: nem vitásan lefoglalták a felperestől az általa 6.900.000 forint „értékben” vett személygépkocsit majd utóbb a tulajdonosának rendelték kiadni. A jogvita elbírálása során azt vizsgálta, fennállnak-e a kártérítés Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt különös feltételei. Rámutatott arra, hogy e feltételek meglétét a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania. Az alperes hivatkozását, miszerint nem történt jogellenes magatartás és úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, a következők miatt nem fogadta el. A forgalmi engedélyt megfelelőnek találva két tulajdonos nevére is átírták a gépkocsit, mire az a

felpereshez került. A felperes ugyanezen okiratok alapján kívánta átíratni a saját nevére, de B.-n az átírást megtagadták. Az alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy ebben az időben még nem volt eredetvizsgálat és csupán az okiratokat kellett megvizsgálnia. Az átírások között mindössze egy hónap telt el, mely során sem az alvázszám, sem a motorszám nem változott, a B. Rendőrkapitányság mégis felismerte, hogy a gépkocsi körözés alatt áll és ennek megfelelően intézkedett. Amennyiben az alperes munkavállalói a B. Rendőrkapitánysághoz hasonlóan kellő körültekintéssel járnak el, abban az esetben a körözési nyilvántartás adatai alapján megállapíthatók volna, hogy a gépkocsi körözés alatt áll és megtehették volna ugyanazt az intézkedést, amit a B.-n megtettek. A perbeli autó 1996-ban igen nagy értéket képviselt, ezért fokozott körültekintéssel kellett volna eljárni.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 344. §-a alapján kötelezte a korábban már marasztalt IV. rendű alperessel egyetemlegesen az alperest. Hivatkozott a BH 2000.198 eseti döntésre. A kamatfizetési kötelezettségről a Ptk. 360. § (1) bekezdése és a 301. § (1) bekezdése alapján, a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott.

A fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a perköltségben való marasztalását kérte. A fellebbezés indokolásában megismételte az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait. Fenntartotta azon álláspontját, miszerint nem tanúsított jogellenes magatartást, úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, ezért hiányzik az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének egyik elengedhetetlen feltétele, a vétkesség. Szerinte a felperes nem tudott eleget tenni az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek, ő ellenben bizonyította, hogy a perbeli időszakban hatályos jogszabályok szerint járt el, amikor a bemutatott okiratok alapján a gépjármű forgalmi engedélyét kiállította. Téves az elsőfokú ítélet indokolásának az a kitétele, miszerint nem vitatta, hogy büntetőeljárás indult az egyik dolgozójával szemben.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltség fizetésére való kötelezését kérte. Az álláspontja szerint az alperes nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy egyik dolgozójával szemben sem indult büntető-, és fegyelmi eljárás. Nem hivatkozhat arra sem, hogy az ország különböző rendőrkapitányságain számos esetben ugyanezen elkövetési magatartások alapján a gépjárműveket forgalmi rendszámmal látták el. Hangsúlyozta, ugyanazon adatokkal a B. Rendőrkapitányság azonnal észlelte a szabálytalanságot. A forgalomba helyezést végző dolgozónak volt ellenőrzési lehetősége és kötelezettsége, hiszen maga az alperes is hivatkozott arra, hogy amennyiben volt hiányosság, a papírokat visszaadták és az átírást nem végezték el. Az összecszerűségeket illetően azzal érvelt, hogy mivel ítélt dolognak minősül, így azt vitatni már nem lehet, az alperes is csak azért vitatja, mert a gépkocsi értékét kisebb összegben vették figyelembe a büntetőeljárás során, mint amennyit ő vevőként fizetett érte. Nyilvánvaló, hogy a kereskedelmi forgalomban és a piacon más szempontok érvényesülnek, így a kára a gépkocsi műszaki értékétől függetlenül a nem vitatottan megfizetett 6.900.000 forint vételár.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

Az alperes fellebbezése a per érdemét illetően alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla a döntésével is egyetért, a jogi indokait a következők szerint egészíti ki és pontosítja.

Helytálló az az alperesi hivatkozás miszerint nem áll rendelkezésre olyan peradat melyből az következne, hogy a jelen per tárgyát is képező cselekménnyel összefüggésben büntetőeljárás indult a dolgozójával szemben. Az ezzel kapcsolatos kitélt az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzni kell. A polgári pert azonban ez a kérdés nem döntötte el, ugyanis a felperesnek csak azt kellett bizonyítania, hogy a kártérítés Ptk. 339. § (1) bekezdésében és 349. § (1) bekezdésében foglalt konjunktív feltételei fennállnak.

Az alperes releváns magatartása abban foglalható össze, hogy először is kiállította a gépjármű okmányait (törzskönyv, forgalmi engedély), másodszor pedig átírta K. G. nevére. Ezt követte a felperes nevére történő átírás, mely során a felperes tulajdonoskénti feltüntetése elmaradt, mivel a B. Rendőrkapitányság észlelte a körözési nyilvántartásból a gépjármű lopott voltát. A kártérítési felelősség körében azt kellett vizsgálni, hogy van-e jogellenes alperesi magatartás a kétszeri eljárással összefüggésben. A felperesnek bizonyítania kellett az alperes magatartásának jogellenességét, mely azon alapul, hogy a rá vonatkozó eljárás szabályainak megsértésével járt el. Az alperes nem vitatta, hogy a B. Rendőrkapitányság felismerte a körözési nyilvántartás alapján a gépjármű lopott voltát, de arra hivatkozott, hogy nincs olyan előírás, mely szerint a lefolytatott eljárás során meg kell tekinteni a nyilvántartás adatait. Az ítéltábla kiemeli, hogy nem csak akkor állapítható meg valamely magatartás jogellenessége, ha kifejezett jogszabályi előírás vonatkozik rá, hanem akkor is, ha az előírás a jogszabály egymással összefüggő rendelkezéseiből, azok összevetéséből következik.

A 20/1990. (VIII. 6.) BM rendelet 1. § (2) bekezdése értelmében a közúti közlekedés rendőrhatalmának igazgatási feladatainak ellátásakor az államigazgatási eljárás általános szabályait kellett alkalmazni. A 10. § (1) bekezdése kimondta, hogy e rendelet szempontjából a gépjármű forgalmi engedélyének jogosítottja az a természetes vagy jogi személy, ezek jogi személyiséggel nem rendelkező szervezete, akit a rendőrhatalom a gépjármű tulajdonosaként nyilvántartásba vesz és a forgalmi engedélybe bejegyez. A jogszabályból következően az alperes az általa vezetett nyilvántartásban azokat a személyeket szerepelteti, akiket tulajdonosnak kell tekinteni. Ennek a jelentősége az, hogy alappal fogadhatták el harmadik személyek a nyilvántartásban szereplőt tulajdonosnak és köthettek vele szerződést. Az alperes igazgatási feladataira a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) rendelkezési is irányadók. Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség feladata többek között a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy

sértő cselekményekkel szembeni védelem. Ennek érdekében mondja ki az Rtv. 76. § (1) és (4) bekezdése, hogy a rendőrség a törvényben szabályozott bűnmegelőzési, bűnüldözési, valamint államigazgatási és rendészeti feladatainak ellátásához - központi, területi és helyi szintén - személyes, illetőleg más adatokat kezel. A bűnüldözési és az államigazgatási feladatokhoz kapcsolódó adatokat elkülönítetten kell kezelni. A rendőrség az Rtv. 84. § f) pontja alapján kezeli a személyi-, a gépjármű- és tárgykörözések adatait, továbbá értékesítéseket a nyilvántartásba vétel alapjául szolgáló ok megszűntéig. A 90. § (3) bekezdés értelmében pedig a rendőrségi adatot kezelő szerv adatot szolgáltatathat a gépjármű forgalmi rendszáma vagy más azonosító adata, valamint a járművezetői és közúti jármű forgalomban való részvételére jogosító engedélyekben (okmányokban) megjelölt adatok alapján a gépjármű adatairól, ellopása, megkerülése tényéről. Ezeknek a szabályoknak azért van jelentőségük, mert az ilyen adatokat tartalmazó nyilvántartásba a rendőrség betekinthez, adatszolgáltatást, felvilágosítást kérhet. Erre lehetősége volt az államigazgatási és rendészeti feladatot ellátó alperesnek is (a gy-i és a m-i egységének egyaránt). Ha egy szervezet feladata a vagyonvédelem és olyan adatot kezel, amely a gépjármű tulajdonjogát tartja nyilván, a felhívott jogszabályokból következően kötelező figyelembe vennie a nyilvántartásokat, különben a tulajdonjog tényleges helyzetéről nem tud meggyőződni. A rendőrkapitányságnak tehát a gépjármű okmányainak kiállításakor és a tulajdonjog forgalmi engedélybe történő bejegyzésekor be kell tekintenie a nyilvántartásba. Az alperes magatartásának jogellenségét - szükségtelenné téve minden további bizonyítást - saját nyilatkozata önmagában bizonyítja. Az alperes állítása szerint ugyanis kizárólag a bemutatott okiratok alapján járt el. Ez a mulasztásban megnyilvánuló jogellenes magatartása második alkalommal valósult meg akkor, amikor a forgalmi engedélyt K. G. nevére átírta. Ez alkalommal amennyiben adatokat kért volna, az Rtv. 11. § (1) bekezdés b) pontja alapján módja lett volna a forgalmi engedélyt visszavonni, mellyel megakadályozható lett volna, hogy a közokirat adatainak hitelességében bízva a felperes adásvételi szerződést kössön, és kár érje. Nem vitatottan ugyanazon okiratok alapján a B. Rendőrkapitányság felfedezte a visszaélést, a gépjármű lopott voltát.

Mind a jogellenség, mind a felróhatóság szempontjából jelentősége van annak, hogy egy gépjármű azonosítása nem csak az alvázszám és motorszám alapján lehetséges. Tipikus, hogy ezeket az adatokat a lopást követően meghamisítják. A jelen esetben a lopás miatti feljelentésről felvett rendőrségi jegyzőkönyvből kitűnik, hogy a gépjármű azonosítására egyéb adat is szolgált, a gépkocsinak voltak különös ismertető jelei. Ezek az azonosítást lehetővé tevő konkrét adatok a jegyzőkönyvből rendelkezésre álltak. Az igazgatásrendészeti eljárás tárgya egy ritka, nagy értékű sportkocsi volt, melynek típusa, színe megegyezett a tárgykörözésben rögzítettekkel. A rendőrkapitányság ügyintézője amennyiben további adatot kért volna, a két hamis adat (alvázszám, motorszám) mellett is beazonosíthatta volna a gépjárművet. Az alperes ezért nem hivatkozhat arra, hogy a hamis adatok megakadályozták az azonosítást. Ezt egyébként a B. Rendőrkapitányság eljárása is cáfolja.

A felperes arra hivatkozott, hogy bár a gépjármű vételárát kifizette, a tulajdonjogot megszerezni nem tudta. Ebből következően a kára a kifizetett vételárral azonos. A kárösszege tekintetében nem annak van jelentősége, hogy milyen értéket képviselt a gépjármű, hanem annak, hogy mennyit fizetett érte a felperes. Az alperes azonban a fellebbezésében ezen utóbbit nem, csak a gépjármű értékét vitatta.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása szerint a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest késedelmi kamat fizetésére. A törvényes késedelmi kamat azonban nem az ítélet rendelkező részében foglaltakkal azonos. A Ptk. 2000. szeptember 1. napjáig hatályos 301. § (1) bekezdése szerint a késedelmi kamat mértéke évi 20 % volt. A 2000. szeptember 1-jén hatályba lépett 2000. évi LXXXVIII. törvény 2. §-a a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdését úgy módosította, hogy a késedelem esetén a költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamatot kell fizetni. A 3. § (2) bekezdés b) pontja pedig a kamat mértékét 2000. évben évi 12 %-ban állapította meg. A 2002. január 1-jén hatályba lépett 2001. évi LXXXVII. törvény - a 2000. évi LXXXVIII. törvény 3. §-a új (2) bekezdésének beiktatásával - visszaható hatályt biztosított - az eredetileg csak a 2000. szeptember 1-jei hatálybalépést követően keletkezett jogviszonyokból eredő kamatkövetelésekre vonatkozó - 2000. évi LXXXVIII. törvénynek. Ebből következően e két törvény rendelkezéseit a 2000. szeptember 1. előtt keletkezett jogviszonyokból eredő kamatkövetelésekre is alkalmazni kell, de csak a kamatkövetelés 2002. január 1. után esedékes részére nézve. Az évi költségvetési törvények a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti kamat mértékét 2002., 2003. és 2004. évben 11 %-ban határozták meg. A 2004. május 1. napján hatályba lépett 2002. évi XXXVI. törvény 5. §-a módosította úgy a Ptk. 301. § (1) bekezdését, hogy a késedelmi kamat mértéke a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyezik meg. A 2004. évi költségvetésről szóló törvény azonban a késedelmi kamatot a teljes 2004. évre vonatkozóan állapította meg. A 2005. évi költségvetésről szóló 2004. évi CXXXV. törvény 134. §-a rendelkezett akként, hogy a késedelem 2005. január 1-jét követő időtartamára a késedelmi kamat megállapításakor a Ptk. 2002. évi XXXVI. törvény 5. §-a által megállapított 301. §-át kell alkalmazni. E jogszabályokra tekintettel tehát az alperes a marasztalási összeg után 2004. december 31. napjáig köteles évi 11 % kamatot fizetni, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamat fizetésére pedig 2005. január 1. napjától köteles.

Az alperesek egyetemleges marasztalására nincs lehetőség tekintettel arra, hogy a jogerős részítéletben már megtörtént a IV. rendű alperes marasztalása. Ezért az ítéletben annak megállapítására volt csak szükség, hogy az alperes a marasztalási összeg megfizetésére a részítéletben kötelezett IV. rendű alperessel egyetemlegesen köteles.

A feljegyzett kereseti illeték viseléséről az elsőfokú ítéletben rendelkezni nem kellett volna, mert a rendelkezés a IV. rendű alperes terhére a részítéletben már megtörtént.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fenti pontosításokkal - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes pervesztes lett, ezért az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes másodfokú perköltségének megtérítésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdésére figyelemmel, de a (6) bekezdés alapján a végzett munka mennyiségéhez igazodó mérsékelt összegben állapította meg.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. szeptember 28.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: